

den Bestemmelse, jeg sigter til, nemlig den, hvorefter der behøves en Ræges Anordning, for at Barbererne kunne befatte sig med at sætte Iglor og flere andre Ting, f. Ex. lægge kolde og varme Omflag. Det forekommer mig, at disse Forretninger, at sætte Iglor og lægge Omflag, ikke bør betinges af, at en Ræge har anordnet dem. Det er jo en bekendt Sag, at Enhver efter eget Tykke benytter Iglor, og det vilde da synes underligt, at En, der har fuld Frihed til, med Familie eller Tyende at lade sig paasætte Iglor, skulde, naar han ønsker at benytte en Barber som den Mand, der har mere Ovelse i de Ting, først henvende sig til en Ræge, forinden han kunde anmode Barberen om at lægge et Omflag f. Ex. paa en holden Finger. Jeg troer, at det maatte være hensigtsmæssigt at foretage en lille Forandring med Hensyn til de paapegede Bestemmelser.

Indenrigsministeren: Den Bestemmelse, som gives i § 4, henhører vel nærmest under Politiet, og det tilkom vel nærmest min ærede Collega at forsvare den. Navnlig støttet paa de af Politidirecteuren fremsførte Grunde, er man kommen til den Overbetragtning, at det er af Bigtighed, at der er en særlig Forpligtelse for Barbererne til at modtage de Tilskadekomne, hvilket ogsaa har Hjemmel i Sædvanen og som det er betænkeligt at hæve. Barbererne ere desuden Folk, der i Reglen have en let Haand og en vis Nemhed paa Fingrene og derfor synes særligt skikede til at yde en saadan Assistance. Det er en almindelig Bestatningsregel, at man søger at beskaffe dem, som have Evne til at yde Skat, og derfor søger man ogsaa, ligesom en Slags Bestatning, at paalægge de Folk, der have en særlig Evne til at yde Tilskadekomne Hjælp, denne Forpligtelse; thi det er jo dog naturligt, at f. Ex. Muurmestre ikke ville kunne tage saa lempeligt paa saadanne, som Barbererne, der have saa fine Hænder. Jeg troer ikke, det er stridende mod Lovens Grundfætning om at paalægge Byrder, at man paalægger Barbererne den særlige Byrde at modtage Tilskadekomne, hvortil de vilde være forpligtede i Kraft af den almindelige For-

pligtelse, om man ogsaa hævede den særlige Forpligtelse; og i Kraft af Sædvanen vilde man tie til dem, saa at jeg ikke troer, at man vil gjøre nogen Forandring ved at ubelade denne Forpligtelse.

Den første ærede Taler syntes at have Medlidenshed med de arme Barberer, der skulle hente Ræge o. s. v. Det forekommer mig, at det dog maa paaskønnes, at Loven er lempelig i saa Henseende. Dersom den ærede Rigsdagsmand selv skulde komme i det Tilfælde, at han skulde tilkalde en Ræge for en Hængt eller Druknet i Genhold til Pl. 4 August 1819 og han undlod det, vilde han ikke slippe med en Mark fra 5 til 20 Rd., men han vilde kunne komme til at betale 100 Rd. Med Hensyn til § 2 gjælder ogsaa, at det er Noget, der ligger udenfor min Sphære, at Barberen efter en Ræges Anordning skal sætte Iglor og Alysteer, aarelade o. s. v. Jeg vil dog herved bemærke, at den ærede Taler dog vel ikke har overseet, at det ikke er forbeholdt Barbererne at udføre dette. Det kan ogsaa udføres ved Andre; det er ikke ubelukkende Barbeernæring, og hvis Noget hellere vil henvende sig til en Anden, staaer det ham frit for. Men naar man her har særligt med Hensyn til Barbererne fastsat, at det er efter en Ræges Anordning at det skal skee, er det, fordi der hos Barbererne ifølge Traditionen er en Tilhøielighed til at sætte sig i Klasse med Ræger snarere end med Friseurer, og det vil være en rum Tid endnu, inden Erindringen om Barbeernæringens gamle Forbindelse med Chirurgen vil tabe sin Indflydelse i saa Henseende. Det er rigtigt at medtage dette ved at bestemme, at forsaavidt det uddanner sig til en særlig Næringsvei hos dem at sætte Iglor og at kopsætte, da skal det skee efter en Ræges Anordning.

At denne Sag nu endelig ordnes, maa vist, som ogsaa er skeet, anses for nødvendigt. Denne Lov har jo engang havt den sørgelige Skjæbne, at blive tilintetgjort her i Landstinget, men jeg haaber, at den denne Gang maa faae en blidere Skjæbne.